

Stront?

21 Oktober. Ene Hellen, van de bureauredactie van het programma *Sonja op Zaterdag*, meldt zich. Ze willen zaterdag een item-pje doen over het gekrakeel rondom de Audax-columnistenprijs. De zaak is namelijk de volgende: in de afgelopen 2 weken hebben een aantal columnisten - na een aanvankelijke toezegging - bedankt voor een optreden op de Nacht van de Columnist 20 november a.s. De prijs, de sponsor ervan en/of de manier waarop die prijs wordt uitgereikt, zindeze niet. Zowel Henk Hofland (niet eens met de jurysamenstelling en prijsuitreiking), als Theodor Holman (oneens met het feit dat hij niet was genomineerd), Rik Zaal (niet akkoord met geld in zijn algemeenheid), en Ed Schilders (onduidelijk waarom), deserterden. Ze deden dit gelukkig in de vorm van krantecolumns, die ons veel gratis publiciteit opleverden. Weer anderen (columnisten schrijven het liefst over elkaar) vonden de gewetensbezwaren van met name Zaal en Holman klinklare bullshit (o.a. Sanders, Jaeggi) en deelden dat ook in de Volkskrant en *Propria Cures* mee. Desalniettemin vormden de spijtoptanten een luxe-probleem: we hadden nog maar 37 columnisten over, net genoeg om twee Nachten van de Columnist mee te vullen. Dat luxe-probleem loste zich binnen een week op. Omdat de weglopers niet kwamen, wilden anderen weer wel (o.a. Max Pam, Derk Sauer). Enfin, het gekakel drong door tot op de VARA-burelen. Daar wilden ze een gesprek tussen de aanstichters van het keukenrelletje en een paar anderen zaterdag op de 24e o.l.v. Sonja B. op de buis brengen. Een felle polemiek moest het worden. Het zou er gaan spannen! En wellicht zou onze voorzitter,

Clemens van Diek, een toelichtend woordje tot het verzamelde tv-vee moeten richten. De spanning was te snijden.

Om zeker te zijn dat onze kant van het verhaal zou worden gehoord, faxten we ongeveer ons hele archief naar de VARA, en (dat kan nooit kwaad) het belastingnummer, de levensloop en de bloedgroep van Van Diek. Het werkte, want vrijdag kregen we bericht dat we voor de uitzending op zaterdag in Amsterdam werden verwacht. We waren heel stilletjes in de auto naar Amsterdam afgelopen zater-

dag. Af en toe werd die stilte doorbroken door een wilde ingeving: je moet dat en dat zeggen Clemens! Kort werd dan zo'n opmerking geëvalueerd en dan was het weer twintig kilometer stil. Na een zenuwslopend parkeeravontuur in Amsterdam stonden we om half

De moord in de Sahara was onoplosbaar, gezien de reactie(s). Of nu A, die C uit de weg wilde ruimen door gif in zijn veldfles te doen, dan wel B, die hetzelfde wilde bereiken door C's veldfles lek te prikken, schuldig is aan moord of doodslag bleek uit de gegeven informatie niet af te leiden.

Een lijkschouwer zou het geweten hebben. Die had kunnen constateren of er sprake was van uitdroging of vergiftiging. Daarmee zou de schuldige aan moord vast komen te staan. De onschuldige aan moord kan dan alsnog schuldig bevonden worden aan doodslag.

Maar KUB-studenten worden niet opgeleid tot patholoog-anatomen. Hen wordt een probleemoplossend vermogen aangeleerd, deductief en inductief, en als er geen antwoord mogelijk is, dan resteert het intellectuele debat.

Het Sahara-probleem kende één inzending.

(En die was niet goed.)

Over naar het meer platvoerse vertier van het casino. Of Golden Ten een behendigheidsspel is, of een

Dagboek van de Nacht

kansspel, daar is over is lang en breed over gediscussieerd. Als het een behendigheidsspel is, dan is het niet leuk meer; is het een kansspel, dan is het ook niet leuk, want de enige die er rijk van wordt, is de uitbater.

Dus wagen we een gokje met de fruitautomaat. Er wordt veel geklaagd in de gokwereld en de reden daarvan is - hoe kan het ook anders, dat er te weinig gespeeld wordt. Logisch, de speler is er van overtuigd dat het geluk zich aan de kant van de casino-eigenaar bevindt. Om tegenwicht te geven aan deze perceptie, zijn enkele exploitanten gaan adverteren met zogenaamde 'terugbetaalratio's': dát deel van iedere geïnvesteerde gulden dat de machine uitkeert.

W. Schilders
1992-10-21

Eén casino gaat een stap verder en maakt wereldkundig dat ze fruitautomaten heeft met een positieve ratio. Iemand die op deze automaten speelt, kan dus verwachten dat hij erin stopt. Alleen, de exploitant zal nooit vertellen welke automaat geld oplevert. Wanneer ze adverteren met een gemiddelde terugbetaalratio van 90, en dat enkele machines op 120 staan, betekent dat er ook machines zijn die ver onder de 90 scoren. Om zich tegen al te hoge verliezen in te dekken, zal de exploitant elke dag aan de machines sleutelen, zodat de positieve ratio over een aantal verschillende automaten rouleert. De winnende fruitmachine van vandaag hoeft niet noodzakelijkerwijs morgen ook nog geld op te leveren.

Op welke fruitautomaat zet u uw geld in? [MK]

Oplossingen vóór 5 november inleveren bij Univers, kamer A 16. Onder de meest originele (en goede) inzendingen wordt een boekenbon van fl. 25.- verloot.

negen eindelijk in de Rooie Hoed [tevens de studio]. Kort spraken we nog met de bureauredactrice, die ons meedeelde dat voorzitter Van Diek helemaal niks hoefde te zeggen. Jammer, maar alla, het zou toch wel spannend worden. Stront op de teevee, dat zie je niet alledag. Toch nog

steeds onrustig schoven we aan in de voor ons gereserveerde plekken in de studiozaal. We grapten alsof ontspannen met elkaar. Van Diek, zo zag ik, begon voor het eerst sinds een paar dagen weer een beetje kleur op zijn gezicht te krijgen. Om 6 minuten over negen barstte het

spektakel los. Het kleine televisie-moedertje Barend hupte vrolijk heen en weer voor de camera en gaf hem o zo geroutineerd van jetje. Het eerste item behelsde het non-probleem van ouders die op latere leeftijd kinderen krijgen. Een paar lolita's die kibbelden met twee Abrahammen en Sara's. Het ging weer eens lekker nergens over.

Ondanks alle opwindende merkte ik dat het een beetje stonk daar in die studio. Een weë zoete geur die ik niet thuis kon brengen. Eindelijk dan de columnisten... Al direct gingen ze in de clinch over die prijs. Holman kreeg zijn trekken thuis. Bernadette de Wit hakte venijnig op hem in. Echt heibel, stront. Na drie minuten zakte de cake echter terug in de bakvorm. Kopschuw geworden door de snelle start begonnen

de columnisten aan tafel elkaar minzaam de bal toe te schuiven. Ze werden nog net niet complimenteuz, maar het scheelde niks. Wat moedertje Barend ook probeerde (vinden jullie jezelf niet laf?), niks lukte meer. Het grote debat, de vlammeende babelpolemiek, ontardde in goed-aardig geketel dat via de coulissen wegpruttelde. Te schijterig dat ze op tevee durven te zeggen waar het op staat en straks in de krant sluipmoord plegen op de gesprekspartners van die avond. Shit, wat een domper. Vreselijk. Het stonk een uur tegen de wind in. Letterlijk: toen ik naar mijn voet keek, zag ik dat ik een forse hondedrol onder mijn schoen had zitten, die al half aan het podium voor me zat gekleefd. Kom ik een keer op mijn tevee trap ik in de hondepoep. De mensen naast me bekeken me (en dat was te zien op tevee) met bijzonder veel afgrijzen. Enfin, toch nog een beetje stront.

Voermans @ Van Diek